

א) שנת ד' קד: לקמן ל.,
 ב) גי' רש"ל דאסרי ולא,
 ג) וי"ל הערוך ערך ערבמר
 סבר עירוב הולאה לשנת
 עירוב הולאה ליו"ט פי"ט
 לדברים שאין צורך אוכל
 לשנת מה שנת אין מוציאין
 מרשות לרשות אלא ע"י
 עירוב כך ביו"ט, (ד) מכות
 כא: פסחים מו., (ה) ומגשיל
 גיד ביו"ט. ג'ל, (ו) וכל
 מלאכה לא יעשה בהם. שמות
 יב., (ז) [שמות יב.],
 ח) [שמות לו.], (ט) [שם כ.],
 ט) [ע"ז לו.], (י) [שמות כג.],
 שם לה, דברים יד., (יא) [וחיל.],
 קטו: (יב) [פסחים ה.],
 (יג) [גי' תוס' חילין נא:],
 ותוס' ע"ז טז: סו"ה אמר
 ר' יוחנן, (יד) [וע' מסופות
 כריכות ד. ד"ה עירוב.],
 ט) רש"ל מוקף כל זה,
 פ) רש"ל גורם לימא להאי
 פירושה וי"ג אכל י"מ פירש,

תורה אור השלם

1. ולא תוציאנו משא
 מבתיכם ביום השבת
 וכל מלאכה לא תעשו
 וקדשתם את יום השבת
 כאשר צוית את
 אבותיכם: ירמיהו יז כב

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה ה"ג רש"י
 וחי' ויחיה לורך מקלת רש"י
 שלא לזכור כ"ל ותעוב
 שיש לורך י"ט נמחק:
 ב) בא"ח דשרי גס
 בשביל טיול:

מוסף רש"י

אין מוציאין לא את
 הקטן. הולאה שלא לזכור,
 דלא אשימרי לגמלה
 ביו"ט טפי משנתם אלא
 אוכל נפש (שבת קכד).
 לזקה משום מבשל גיד
 ביו"ט. פישול שאינו ראוי
 (פסחים מח). משום
 מבשל בשר בחלב.
 אפילו הוא חול. וקסני יש
 צננים צנוטן טעם וזכר
 הם (שם). משום אוכל
 בשר בחלב. תלמי לא
 תבשל חמצי מה לאסילה
 וחד להולאה וחד לבישול
 (מכות אד.).

מוסף תוספות

א. דהוי רבותא טפי דאף
 על גב דהוי צורך יו"ט
 לזקה אליבא דב"ש. תוס'
 מנלה ה. ד"ה עולת.

ביצה פרק ראשון ביצה

מר סבר. צית שמאי: **ומר סבר.** צית הלל. והנך מתינתא לא אפלוג
 אלא מר אשמעינן חדא ומר אשמעינן חדא ולא פליגי. מתינתא קמיימתא
 הכי קאמר צמה דברים אמורים צמיש להן זיר צאמנע אבל אין להם
 זיר כל עיקר דצרי הכל מותר ותנא בתרא ה"ק צמה דברים אמורים
 דנחלקו בשאין להם זיר מן הזד אבל
 צמיש להם זיר מן הזד דצרי הכל
אסור: מתני' לא אם הקטן. כל
 מיני דלאו צורך אכילה: **גב' עולה**
נדבה. דאילו עולת חובה היום רחמנא
 שריא אבל זו יש להקריבה לאחר יום
 טוב: **לוקה.** משום (א) (לא תעשה כל
 מלאכה) (שמות כ): **לזורך.** אך אשר
 יאכל לכל נפש: **צערוז והולאה.** אם
 נאסרה הולאה ביו"ט ומתקנו הלכות
 ערוזי חירות ליו"ט אם לאו: ואין
ערוז והולאה כו'. ואע"ג דעיקר
 הולאה מויעבדיו קול צמחיה (נפקא לן
 שבת דף יא:). צה ירמיה ופירש שלא
 נאסרה אלא בשנת משום הכי קא שרו
 אבל שמיטה שהיא אצ מלאכה וכלל
 לא תעשה כל מלאכה (א) היא אימא לך
 אפילו לצ"ה אם הותרה לזורך לא
 הותרה שלא לזורך והן מתימין אפי'
 צ"ה: **מתקין לה רב יוסף.** אהך
 מתקפתא דרבה: **אלא מעשה.**
 דצירא לה לצ"ה אין אסור הולאה
 ליו"ט: **ליפלו צננים.** אי אין אסור
 הולאה אין אסור טלטול שלא נאסר
 טלטול אלא משום הולאה. ומה שלא
 גזרו על כל טלטולים אפילו על
 אוכלים וכלים משום דאין גזרינן גזרה
 על הזכור אא"כ רוב צבור יכולין
 לעמוד צ"ה: **אלא מדלא אפלוג**
צננים ש"מ. דלכולי עלמא יש
 הולאה ליו"ט אלא שמן המורה הותרה
 לזורך וצ"ה אית להו כיון דהותרה
 לזורך הותרה מן המורה לגמרי אלא
 רבנן גזרו צמדי דהוי טרחא דלא

צריך כגון צננים אבל צקטן וספר תורה דלרימין להו ביו"ט לא
 גזרו וצית שמאי לית להו מיגו ומידי לזורך אכילה שהמורה היתירא
 הותר ושאינו צורך אכילה צאיסורו עומד מן המורה: **ואף ר' יוחנן סבר**
צמחין גרסינן: פליגי. צ"ש וצ"ה ודכולי עלמא יש אסור
 הולאה ליו"ט מויעבדיו קול צמחיה דישנה צשאר מלאכות וירמיה
 היה מזהירן על השבתות שהן חמורין והלאו ישמעו: **לוקה**
משום מצבל גיד. שהצבול אצ מלאכה הוא וצבול גיד דצר האסור
 ואינו ראוי לאכילה ועומד צאיסור לא מעשה כל מלאכה דלא הותר
 אלא לזורך: **ולוקה משום מצבל צשר צחלב.** לאו משום יוס טוב
 דמלקות צבול יו"ט הא תנא ליה אלא אפילו הוא חול לזקה
 משום מצבל צשר צחלב דכתיב לא תבשל גדי צחלב שלש פעמים (א)
 אחד לאיסור אכילה ואחד לאיסור הגאה ואחד לאיסור צבול (א):
 משום

יב.

השוחט עולת נדבה ביום טוב לזקה וכו'. וה"ה דמני למימר
 ר"ע היא (א) דלית ליה מתוך אלא ימחא ליה למנקט צ"ש
 דצירא להו הכי צהדיא טפי ומימה הוליל ומוקמינן לה אליבא דצ"ש
 אם כן לימא השוחט עולת חובה צ"ש לוקה (א) דהא צ"ש אית להו לקמן
 (דף יט.). על עולת ראייה לזקה
 דרשין ותגוס חגיגה אין עולת
 ראייה לא וי"ל משום דיוקא נקטיה
 דאי הוה נקט עולת חובה הוה
 אמינא עולת חובה מחייב
 אבל שלמי חובה כיוצא בו פטור
 הואל והס חובה וגם יש צהן לורך
 האדם אבל שלמי נדבה חייב הואיל
 והיה יכול להקריבן למחר והשפת
 דנקט עולת נדבה אשמעינן רבותא
 דדוקא עולת נדבה חייב דכולה כליל
 אבל שלמי נדבה פטור אע"ג שאינו
 חייב צהן והיה יכול להמתין עד למחר
 הואיל ויש צהן לורך דדיוט וא"ת
 והא אפילו צ"ה מודו לזקה דצירא
 להו לקמן (שם) דנדרים ונדבות אין
 קרינן צ"ש וואמאי מוקים לה אליבא
 דצ"ש וי"ל דמתיבא אית ליה דנדרים
 ונדבות אין קרינן צ"ש מלכס ולא
 לגבוה וא"כ הו לאו הצה מכלל עשה
 דאין לוקין עליו וא"ת כיון דאהדריה
 אהדריה לאסורא קמא דהא אמרי' (א)
 גבי גזוז פסולי המוקדשין לזקה אע"ג
 דלא ידעינן אסור גזוזה רק מדכתיב
 (דברים יב) תזבח ולא גזוה דהיינו לאו
 הצה מכלל עשה דאין לוקין אלא ש"מ
 כיון דאהדריה אהדריה לאסורא קמא
 כלומר ללאו שהיה צו קודם שנפסל
 וגם גבי נדרים ונדבות מינא הוה
 דאהדריה לאסורא קמא ולוקה וי"ל
 דשאני גזוה שלא הותרה צפסולי
 המוקדשין כלל צהדיא וא"כ הואיל
 ואשתכח סמך צהו לאסורא מוקמינן
 ליה צאיסורא קמא אבל הכה גבי יו"ט

דאוכל נפש הותר דכתיב אשר יאכל וגו' (שמות יב) וה"ה נדריים
 ונדבות מתוך שהותרה וכו' וא"כ אשכחנא דהותרו צהדיא ויזין
 דאשכחנא דהותרו צהדיא לא אמרי' אהדרי' לאסור' קמא אלא למאי
 דאהדריה אהדריה ולמאי דלא אהדריה לא אהדריה וקאי דוקא צעשה:
דלמא בערוז והוצאה קמפאצי. פי' רש"י ערוזי חרות וקשה
 מאי צריך ערוזי חרות גבי יו"ט הא צלאו הכי מותר
 לטלטל מחצר לחצר לזורך לצ"ה להר"ר חיים כהן דגרסינן ערוז
 הולאה צלא וי"ו (א) והכי פירושו אם אסור הולאה מעורב צו צין שאר
 מלאכות אע"ג שהיא מלאכה גרועה ואם שייכא אסור הולאה אם לא
 קמפלגי ומיהו יש ליצב דגרסינן ספיר ערוז והולאה דלריך ערוז
 שיוכל להוציא דברים שאין לזורך יו"ט כלל (א) ואין ערוז והולאה
 ליו"ט דשאני הולאה דגרועה היא מכל שאר מלאכות ויש ספרים
 דגר' קרא דירמיה ולא תוציאו משא מצתיכס ציום השצת צשצת
 אין ציו"ט לא דממעט לה צהדיא מטעם דהולאה גרועה היא):

ד"ג רש"י אלא מעתה לפלגו צאצנים ומדלא מיפלגי צאצנים ש"מ וכו'.
 אצנים ולשמעינן רבותא דלית להו צהן אסור הולאה דהא לא נאסר צשום דצר טלטול אפי' דצר שמלאכות לאסור וגם אינו לורך יו"ט
 כלל אלא גזרה שמא יוציא כדאיתא צהדיא פרק כל הכלים (שבת דף קד:.) ואפי' דצר שהוא לורך יו"ט כגון כלי הנריך לו היה ראוי לאסור
 גזירה שמא יוציא אלא שאין גזרינן גזירה על הזכור אא"כ רוב הזכור יכולין לעמוד צה ומדלא קמפלגי צאצנים שמע מינה הצולאה
 וכו' דצ"ה סברי מתוך וא"ת כיון דצ"ה אית להו מתוך אמאי אין מתירין אפי' טלטול אצנים וכל דצר אפילו אינו לורך יו"ט טוב ויש לומר
 דודאי אין ה"ג דמדאורייתא הוליל והותרה הותרה לגמרי אלא רבנן גזרו על דצר שאינו לורך יו"ט דכיון דעיקר הולאה נאסרה יש לאסור
 דצבר שאין לזורך יוס טוב כלל ע"כ פי' רש"י ולא רצה לגרוס כמו שיש צספרים אלא מעתה הוליל אצנים לצ"ה ה"ג דלא מחייב
 מלקות דא"כ הוה מסיק לפי' זה הוליל אצנים לצ"ה דחייב ורש"י קים ליה דצ"ה צצירא להו הואיל והותרה הותרה לגמרי אלא רבנן
 הוה דגזרו דצבר שאינו לורך יו"ט כלל וקשה חדא דאמרי' צספסחים (דף מו:.) האופה מיו"ט לחול לזקה ולא אמרינן מתוך וכו' ואפילו לרבה
 דלא לתי היינו מטעם הוליל ואי אחרמי ליה אורחים אבל מטעם מתוך לא קאמר ועוד דמוק גירסת הספרים לכן נראה לפר' דגרסי' כגירסת
 הספרים אלא מעתה הוליל אצנים לצ"ה ה"ג דלא מחייב פי' מדאורייתא מלקות וכו"ה ה"ג א"כ לפלגו צאצנים אלא ודאי מדלא קמפלגי
 וכו' ודוקא צהולאה שיש צה לורך יו"ט קת אמרינן מתוך שהותרה לזורך יו"ט דכל אוכל נפש מותר הותרה נמי שלא לזורך אוכל נפש
 הואיל ואיכא צורך מקצת (א) שיש צורך יו"ט אבל שלא לזורך יו"ט כגון קת כגון קת
 לא צורך נפש ולא שמחת יו"ט חייב מדאורייתא וכי פליגי צ"ש וצ"ה צצברים שאין לזורך אוכל נפש ואיכא צהן לורך יו"ט קת כגון קת
 למולו דהמצוה נקראת לורך יוס טוב ולולצ ללאת צו וס"ת לקרות צו וכן פי' רבינו חננאל אבל (א) לימא פירושו דלאו דוקא קטן למולו דה"ה שלא
 למולו דשרי גם (א) טיול דהא אשכחן נמי דמשחקין צכדור שקורין פלוט"א צלע"ו ציו"ט צרה"ר אע"ג דליכא אלא טיול וא"ת השוחט
 עולה מה צורך יש לו צה יש לומר דהכא נמי איכא שמחת יו"ט שלא יהא שלחקן מלא ושלמן רבך ריקן דמוכס לקמן (דף כ:):
 הכל

**עין משפט
 גר מצוה**

צנ א ב מיי פ"ח מהל'
 י"ט ה"ל ד ופ"ה
 הלכה א סמג לאון עה
 טוש"ע א"ת סי' תקיח
 סעיף א:
צד ג מיי פ"ח מהל'
 עירובין הלכה ד
 סמג לאון עה טוש"ע א"ת
 סי' מקחם סעיף א:
 רבינו חננאל

רבינו חננאל

[מתני'] בית שמאי
 אומרים אין מוציאין
 לא את הקטן כו'.
 וקטין לולב לצמחין
 וקטן למולו וספר תורה
 לקרות בו. ובית הלל
 מותרין להוציאן אפילו
 לרשות הרבים. ומשום
 הכי אמרינן בגמרא הא
 דתני השוחט עולת נדבה
 לצורך לזקה, ואצ"פ
 שנושה מצוה, כ"ש
 היא ולא ביה, דשמעין
 להו לבי' דאמרי מתוך
 שהותרה הוצאה לצורך,
 שנאמר אך אשר יאכל
 וגו', הותרה נמי הוצאת
 לולב וס"ת שאין לצורך
 אכילה, הכא נמי כיון
 שהותרה השחיטה לצורך
 אכילה הותרה נמי שלא
 לצורך, אלא מתני' מי
 כ"ש היא. ודחינן להאי
 סברא ממאי דבהאי טעמא
 פליגי ביש ובי', דלמא
 בעירוב והוצאה פליגי,
 ביש [סברין] יו"ט בדברים
 שאין לצורך אוכל נפש
 בשבת, מה שבת אין
 מוציאין בה [לר"ה] אין
 כך (שבת [י"ו] אין
 מוציאין, ובי' סברי אין
 עירוב והוצאה ליו"ט, דכי
 כתיב ולא תוציא משא
 מבתיכם, כיום השבת הוא
 דכתיב, ולפיכך הוצאה
 ביו"ט שרי, אבל לשחיטה
 שלא לצורך אפילו ביה
 אסרי. ודחי רב יוסף
 אי הכי שאין הוצאה
 אסורה ביו"ט לדברי ביה,
 אם יוציא אבנים לרה"י
 פטור הוא. אלא מדלא
 תנינן דפליגי באבנים,
 אלא בדברים שיש בהן
 צד מצוה, ש"מ במתוך
 שהותרה לצורך אכילה
 הותרה נמי שלא לצורך
 אכילה [פליגי]. וכן נמי
 מדחינן לה' יוחנן דאמר
 לתנא דהוה תני קמיה,
 המבשל גיד הנשה בחלב
 [ביו"ט] ואכלו לזקה ה',
 לזקה משום אוכל גיד
 ומשום מבשל גיד,
 שבישול ביו"ט דבר
 שאינו בר אכילה, וה"ה
 למבשל בשר בחלב
 כו', וא"ל ר' יוחנן
 לתנא הבערה ובישול
 אינה משנה, כלומר
 אינו חייב בהן אליבא
 דבי' דמתוך שהותרה
 הבערה לצורך כו'.

ביצה פרק ראשון ביצה

א) נשמת קו. ושי"ן,
ב) נפסוים ה: כמזוה ל,
ג) נוספתה פ"א,
ד) נוספתה שס,
ה) נשמתו מהיום שהורמו
מהיום קמני ולעולם שחיתתן
מאמש. כ"ל,

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה אין מוליכין
וכי' דלין מגביהן תרומה
הס"ד: (ג) תוס' ד"ה אין
וכי' ועני למודים לנכ"ל:

גליון הש"ס

גמ' פוק תני לברא. שבת
דף קו ע"ג עירובין דף ט
ע"ג יומא דף מג ע"ג
יבמות דף עז ע"ג:

מוסף רש"י

משום הבערה. שכל
לזורך. דהבערה מלכה
לעמיה וישול מלכה
לעמיה (פסחים כא:) דלי
הוא איהו מצער ומכיר
מכשל הוא מתייבס חביב,
דמנעיר ומנבל אמת
מלכות (מכות כב.). פוק
תני לברא. דטעות הוא
(טהרד"ו סב.).

מוסף תוספות

א. והיאך אפשר לוי' הכא
מתוך שהותרה לצורך
הותרה נמי שלא לצורך
שהו אינו לצורך כלל הוא
שהרי אינו ראוי לאכול
הגיד כלל. נע"כ.
ב. ונדבחה פליגי ב"ש
וב"ה דל"ש כיון שאינו
ראוי לאכילה ליכא למי
מתוך ולוקה משום
הבערה ולב"ה כיון שהוא
אוכל אותו ונהנה ממנו
צורך הנפש הוא ושיכא
ביה למי מתוך ואינו
לוקה משום הבערה. שס.

הכא נמי כיון שהותרה הבערה לצורך וכו'. וא"ת ומה לזוך איכא
במצב גיד כיון שהוא אסור? יש לומר כיון שהיה צדעמו של
זה לאכלו היינו לזוך יום טוב:
אין מוליכין חלה ומתנות לכהן כו'. פי' לאו דוקא מוליכין דה"ה
אם יצא הכהן לצימו לא יתנס

לו וכן משמע בירושלמי דלמאי פרק
הלוקח פירות צדדיא דקאמר התם
מי שקרא שם לתרומת מעשר דמאי
ולמעשר עני של ודאי לא יטלם צדנת
אבל אם כהן ועני (ש) רגילים לאכול
אכלו באין ואוכלין ובלבד שידועים
פי' מלמול וקאמר עלה דההוא
דקאמר לא יטלם היינו מתימין לא
יתנס ומימי מהך דהכא אין מוליכין
וכי' ומסיק ילפי' הוא מההיא וההיא
ילפינן מההוא הוא ילפינן מההיא הוא
י"ט היא שבת פי' ה"ק דהיא צדנת
ילפינן מההוא דלין מוליכין דמיירי
ציו"ט והוא ילפינן מהיא דוקא מה
שמתיירין צ"ה היינו דוקא כשרגילין
לאכול אכלו ואומה של ירושלמי קרי
היא אלמא דלס אין למדין לאכול
אכלו לא יתנס אפי' אם יצא הכהן
לצימו משום דלא סלקא אדעתא דבר
אינש למיכל פיסקיה צדנתא דכזריה
ויסברו העולם שהוא תרס אומס
ציוס טוב ולכך הוא אוכל צדנתו:

הא
ר' יהודה אלא אחרים דתניא א"ת אמר רבי יהודה לא נחלקו בית שמאי ובית הלל
על המתנות שהורמו מערב יו"ט שמוליכין עם המתנות שהורמו מהיום
ושנשחטו מהיום לא נחלקו אלא להוליכין בפני עצמן שב"ש אומרים אין
מוליכין ובית הלל אומרים מוליכין וכך היו בית שמאי דנין חלה ומתנות
מוליכין את המתנות אמרו להם ב"ה לא אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי
על המתנות שמוליכין לא נחלקו אמר רבי יוסי לא נחלקו ב"ש וב"ה
וב"ה אומרים מוליכין וכך היו ב"ה דנין חלה ומתנות מתנה לכהן ותרומה
מתנה לכהן כשם שמוליכין את המתנות כך מוליכין את התרומה אמרו
להם ב"ש לא אם אמרתם במתנות שזכאי בהרמתן תאמרו בתרומה שאין
זכאי בהרמתה אחרים אומרים לא נחלקו ב"ש וב"ה על התרומה שאין
מוליכין לא נחלקו אלא על המתנות שב"ש אומרים אין מוליכין ובית הלל
אומרים מוליכין לימא אחרים היא ולא רבי יהודה אמר רבא מי קתני
שהורמו מהיום ושנשחטו מהיום שהורמו קתני ולעולם שחיתתן מאמש
לימא רבי יהודה היא ולא אחרים אפילו תימא אחרים ובהגך דנשחטו
מאמש אי הכי היינו ר' יהודה איכא בניניהו מנפלה: אמר רב יהודה אמר
שמואל יהלכה כרבי יוסי רב טובי בריה דרב נחמיה הוה ליה גרבא
דחמרא דתרומה אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה מהו לאמזויי לכהן
האידינא א"ל הכי אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוסי אושפזיכניה
דרבא בר רב חנן הוה ליה אסורייתא דחדללא א"ל מהו לפרוכי ומיכל
מנייהו ביו"ט לא הוה בדיה אתא לקמיה דרבא א"ל המוללין מלילות
ומפרכין קטניות ביו"ט איתיביה אביי המולל מלילות מע"ש למחר מנפח מיד
ליד ואוכל אבל לא בקנון ולא בתמחוי המולל מלילות מערב יו"ט למחר
מנפח על יד על יד ואוכל אפילו בקנון ואפי' בתמחוי אבל לא בטבלא
ולא בנפה ולא בכברה מערב יו"ט אין ביו"ט לא אפילו תימא ביו"ט ואידי
דתנא רישא מע"ש תנא סיפא נמי מערב יו"ט א"כ מצינו תרומה שזכאי
בהרמתה ותנן לא אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה וכו' לא קשיא
הא

משום הבערה. שהיא מלכה לעמיה וקא סבר יש חלוק מלכות ליוס
טוב ללקות שמים על שמי מלכות משום יום טוב: **הבערה ובשול.**
דיום טוב אינה משנה ללקות עליהן דמתוך שהותרו לזורך הותרו
נמי שלא לזורך מן המורה: **אינה משנה.** לא נשנית מעולם צדנת
המדרש: **ואם סמלא לומר משנה.**

אם יאלמו תנאים שנשנית ודאי צית
שמאי שנאהו: **בתנאי' אין מוליכין**
חלה. אע"פ שמוטר בהפרשתה לא
שרו ליה הולכתה אלא תקון לתקן
ועיסמו המירו לו ולא יומר: **מתנס.**
הזרוע והלחיים והקציה אף הן הרמתן
הותרה לו שהרי נטויה להרימן
והיאך יאכל שאר הצער. ואע"פ
שאין טובלין כשאר טבל לאסור
הצער באכילה מיהו אם לא פירש
שאר הצער מהן הרי הוא אוכלן
ועובר צדנה הלך הרמתן המירו
ולא הולכתו וכולן משום גזרה דלין
מגביהן (א) אומס: **גזרה שיה.**

לאו דוקא דכולה מדרבנן גזור אלא
דומיא דגזרה שיה דרבנן: **משנה**
לכסן. מעשרים וארבע מתנות
כהונה הן: **כשם שאין מוליכין.**
צדקה מודיתו לן שהרי מלמול
הוגבהה: **שאינו זכאי.** רשאי. לא
נתנו חכמים ללדס כח זכות
בהפרשתה: **גמ' לא ר' יוסי ולא**

רבי יהודה אלא אחרים גרסינן:
שמוליכין אומס כו'. ומתנימין קתני
ציון שהורמו מהיום וקס"ד דנשחטו
היום קא מיירי ואסר: **על המסנוס**
שמוליכין. הואיל וזכאי צהרמתן הוא
הדין לחלה וחד ממייהו נקט: **אומס**
על המסנוס. ואפילו נשחטו מהיום
משמע כי מתנימין: **לימא אחרים היא**
ולא ר' יהודה. כלומר כר' יוסי
ודאי לא אפשר לאוקומה כרבי יהודה
מאי נמי מניין למימר דמתנימין נמי
דוקא צל אמש קאמר ומתוסק
אליביה או זוקק על כרחו לומר
דלא כרבי יהודה: **מי קסני מתני'**
ציון שהורמו (א) שנשחטו מהיום ולעולם
שחיתתן מאמש אבל צהנך דנשחטו
ציוס טוב מודו: **לימא רבי יהודה**
היא ולא אחרים. כיון דמתנימין
דוקא צדל אמש קאי מדלא קתני
נשחטו היום נימא דלא כאחרים דהא
אחרים על המתנות קאמרי: **צהנך**
דנשחטו מאמש. על המתנות דקאמרי
אחרים צדל אמש קמיירי: **טפלה.**
ר' יהודה מתיר לטפל ולהוליך של
אמש עס של היום ואחרים סברי
דאפי' לטפל נמי אסרי צ"ש ומתני'
דלא איירי בטפלה כלל איכא למימר
כרבי יהודה ואיכא למימר כאחרים:
הלכה כרבי יוסי. ואליבא דב"ה
דאפי' תרומה נמי מותר להוליך:
אסורייתא. חבילות של חרדל
צדריטיין והזרע צתוכן: **מהו**
לפרוכי. השדריטיין ולהוליא הזרע
ציוס טוב מי שרי ציי"ט כשחיתתה

וכביכול או דלמא כיון דאפשר מערב יו"ט לא דתולדת דשה הוא: **מוללין מלילות.** דדש כללחר יד הוא ואפילו צדנת לאו דאורייתא הוא אלא
מדרבנן וציוס טוב לא גזור: **מלילות.** של חטין שמולל צדיק כשהן רכים: גבי שבת גרסי' מיד ליד וגבי יום טוב גרסי' על יד על יד: **מיד**
ליד. שלא כדרך חול: **קנון.** כלי הוא ראשו אחד רחב והשני עשוי כעין מרזח קצר ונותן הקטניות בתוך הרחב ומנענע והאוכל מתגלגל
דרך המרזח והפסולת נשאר צכלי: **סמחוי.** קערה גדולה: **על יד על יד.** מעט מעט: **אכל לא צדנלא כו'.** דמחוי מתוך דעביד לזורך
מחר שאין דרך לעשות צכלים הללו אלא הרבה: **מערב יום טוב אין.** המולל מערב יו"ט קתני המולל ציו"ט: **אם כן.** דמוללין
מלילות ציו"ט מנינו תרומה שזכאי בהרמתה דסמס צכלין לא מפרישין תרומה עד שיעשו דגן והמוללין ציו"ט לאכלן מפריש מהן תרומה על כרחו:
הא

הא
תרומה אינו זכאי בהרמתה. אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יוסי, דאמר על המתנות לא נחלקו, אלא דברי הכל מוליכין, ולא נחלקו אלא על התרומה שאפי"פ שאינו זכאי
בהרמתה מותר לו להוליכה לכהן. וכן הורה רב טובי לאשפזיכניה להוליך לכהן גרבא דחמרא דתרומה ביום טוב כר' יוסי. וכן התיר רבא לפרוכי מאסורייתא דחדללא ביו"ט, מיהא מוללין
ומפרכין קטנות ביו"ט. ומותר ע"ה אביי המולל מלילות מערב שבת, למחר מנפח על יד ועל יד ואוכל, וכן המולל מלילות מעיו"ט, למחר מנפח על יד ועל יד ואוכל וכו'. ומקשינן
מעיו"ט אין ביו"ט לא. ומשני אפילו ביו"ט שרי למלל מלילות, ואידי דתנא רישא מערב שבת דבשבת ודאי אסור תנא סיפא נמי מעיו"ט, ואקשינן אם מוללין מלילות ביו"ט, ודאי לא
יתירו לו למלול ביו"ט אלא שיאכל מהן ביו"ט, וכיון דטבילי אי אפשר לאכול מהן בלא תרומה, והנה מצינו שזכאי בהרמת תרומה ביו"ט, ואנן שינוי לדברי הכל אין זכאי בהרמתה.

צה א מיי פ"א מהל'
י"ט הל' ד פ"ד הל'
צ סמג לאון עה טושי"ע
א"ת סמג תלה סעף פ':
צו ב ג ד מיי פ"ד מהל'
י"ט הלכה טו טושי"ע
א"ת סמג תקו סעף ג':
צו ה מיי פ"ג עס הל'
טו סמג לאון עה
טושי"ע א"ת ס' תק סעף
פ':

צה ו מיי פ"א מהל'
צנת הל' ד יח סמג
לאון סה טושי"ע א"ת ס'
שט סעף ו':

צז ז ח מיי פ"ג מהל'
י"ט הלכה טו סמג
לאון סה טושי"ע א"ת ס'
תקי סעף פ':

רבינו חננאל

מתני' בש"א אין מוליכין
חלה ומתנות לכהן ביו"ט
כו' ובי"ה מתירין. קס"ד
הורמו מאמש, שנשחטו
מאמש, ושהורמו היום
דקתני במתני' שנשחטו
היום, נמצא חלוקתן
אפילו נשחטו היום
והורמו היום, ב"ש אסורין
וב"ה מתירין. מני מתני'
לא ר' יהודה ולא ר'
יוסי (אלא אחרים. ר'
יהודה לא, דהא שמעינן
ליה דתני לא נחלקו
אלא להוליך המתנות
ששחטן מאמש ושהורמו
מאמש להוליכין בפני
עצמן, בית שמאי אסורין,
אבל לעשות טפילה
ולהוליכין עם המתנות
שנשחטו היום והורמו
היום שמות, ומתני'
קתני הללו והללו דרבי
אסורין, וכן ב"ש דנין כו',
אי ר' יוסי האמר כל מתנות
שאפילו הורמו מאמש
מותר להוליכן בפני עצמן,
כ"ש אותן שהורמו היום.
לא נחלקו אלא על
התרומה כו'. ואינה (אלא)
לאחרים דתני לא נחלקו
אלא על המתנות סתם,
כלומר כל מתנות ב"ש
אסורין ובי"ה מתירין. ובא
רבינא לאוקומא למתני'
אפילו לר' יהודה, מי
קתני בפירוש במתני'
שנשחטו מהיום, אתה
הוספתה שנשחטו מהיום,
מתנות שהורמו מהיום
קתני, ולעולם בהמה
שנשחטו מאמש ולא
הורמו מתנותיה אתמול
והורמו היום הן שאסורין
ב"ש ומתירין ב"ה, אבל
בהמה שנשחטה היום
ביו"ט והורמו מתנותיה
ביו"ט דברי הכל מוליכין,
ואפילו אותן שהורמו
אמש ערשין אותן טפילה
לאילו שנשחטו היום, וכיון
שהעמנו שמתנינו על זה
הדרך הקשינן אי הכי
לימא מתני' דלא כאחרים,
ופשוטה היא, ופרקינן
הא דאמרי אחרים סתם
כי על המתנות נחלקו
ב"ש אסורין ובי"ה מתירין,
באותן שנשחטו מאמש,
אבל שנשחטו היום דברי
הכל מוליכין. אי הכי היינו
דר' יהודה, מה אחרים
באו ללמדנו. ופרקינן
איכא בניניהו טפלה. פי'
ר' יהודה סבר שנשחטו
מאמש אין מוליכין בפ"ע
אבל טפלה שרין. ואחרים
אומרים לא בפני עצמה
ולא טפלה, ולדברי הכל